

РЕШЕНИЕ

№ 642

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **13144** по описа за **2019** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., срещу решение /без номер/ от 09.10.2019 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 18556/2018 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 109 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-005149/15.10.2018 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С..

С посоченото НП на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от с.з.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, поради нарушение на материалния закон. Излага съображения, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, защото неизпълнението на дадено задължително предписание по отношение на едно лице има за последица неизпълнение в неговата цялост. Посочва, че правилно е ангажирана отговорността на процесното дружество за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на наказателното постановление.

В съдебното заседание редовно призован, касаторът се представлява от юрисконсулт С., която поддържа жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба не се представлява.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора, включително е проведен разпит на актосъставителя. От неговите показания и от събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 27.06.2018 г. и на 19.09.2018 г. при извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство на процесното дружество е било установено, че същото в качеството му на работодател не е изпълнило в срок до 30.08.2018 г. даденото му задължително предписание № 1 в протокол за извършена проверка № 184444/27.06.2018г. „Да плати на В. Д. Й., З. Р. И., К. К. И., М. М. Р., И. В. К.-Т. и останалите работници/служители поименно посочени в списъка с дължимите суми /уговореното трудово възнаграждение за извършената от тях работа през м.02.2018г., съгласно чл. 128, т.2 от КТ”. Във връзка с проверката били изискани, но до приключване на проверката не са били представени платежни документи, удостоверяващи изплащането на уговореното трудово възнаграждение на К. К. И. за м. 02.2018 г. За констатираното нарушение е съставен АУАН № 22-005149/19.09.2018 г., връчен на представител на дружеството, подписан без възражение.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че е нарушена разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, защото спрямо същото лице за същото административно нарушение има незавършено наказателно производство. Приел е, че след като обжалваното НП не е първо по номер, то като последващо издадено е незаконосъобразно, поради което го е отменил.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Изготвеното решение, видно от отбелязване върху същото е връчено представител на касатора на 16.10.2019 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 29.10.2019 г. /вх. № 1068871/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Настоящият състав на касационната инстанция не може да се съгласи с изложените от

СРС мотиви, с които е отменено оспореното НП.

Настоящият състав на АССГ споделя изводите на първоинстанционния съд, че Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства.

Безспорно от доказателствата по делото се установява, че [фирма] в случая е работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ и като такъв участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съдържанието на трудовото правоотношение е уредено в чл. 124 от КТ, която регламентира правата и задълженията на страните по това правоотношение. По силата на визираната правна норма работникът или служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил и да спазва установената трудова дисциплина, а работодателят - да осигури на работника или служителя условия за изпълнение на работата и да му плаща възнаграждение за извършената работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове /чл. 128, т. 2 от КТ.

Съгласно чл. 404, ал. 1 от КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки, като според т. 1 дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Съгласно чл. 405 от КТ принудителните административни мерки по ал. 1 на предходния член могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Неизпълнението на задължителното предписание по чл. 404, ал. 1 от КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на административно наказание по чл. 415, ал. 1 от КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв.

В конкретния случай на процесното дружество в качеството му на работодател, е издадено задължително предписание със срок на изпълнение 30.08.2018 г., подлежащо на предварително изпълнение по силата на закона – чл. 405, изр.2-ро от КТ. Липсват доказателства от които да се установи, че предписанието да е било изпълнено, а именно, че е изплатено договореното възнаграждение на К. К. И., за м. 02.2018 г.

По отношение на така наложената санкция малко над минималния предвиден размер, настоящият състав на АССГ намира за правилно определена.

В допълнение съдът счита че обстоятелството, че с един протокол са дадени множество предписания, част от които с един и същ срок на изпълнение, не означава, че се касае за едно общо предписание, чието неизпълнение изпълва фактическия състав на едно нарушение, респективно- има за последица налагане на едно наказание. Всяко от отделните указания за определено поведение предполага

конкретни активни действия от страна на задълженото лице. При виновно неизпълнение на което и да е от тях, последното следва да понесе отделна административнонаказателна отговорност по смисъла на цитираните по-горе текстове от КТ. В случая е налице извършването на самостоятелни административни нарушения по отношение на всеки един от посочените служители, като отделен субект на трудово правоотношение с работодателя.

Относно релевираните възражения, че въззивната инстанция при постановяване на съдебния акт не е съобразила разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, настоящият състав счита същите за неоснователни. Това е така, защото административнонаказателната отговорност в конкретния случай е ангажирана на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, тоест за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган. В случая макар да се касае за няколко служители, от страна на контролните органи е дадено едно общо предписание за изплащане на дължимото им възнаграждение за м. февруари 2018 г., поради което неизпълнението на това предписание съставлява именно едно неизпълнение на законово задължение, но административно-наказателната отговорност на дружеството може да бъде ангажирана за неизпълнението му по отношение на което и да е от лицата, посочени в предписанието.

Във връзка с направените разсъждения, съдът намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган, при спазване на установената в закона форма и административно-производствените правила, при правилно приложение на съответните наказателни материални разпоредби, поради което оспореното решение следва да бъде отменено, като по същество се потвърди и атакуваното наказателно постановление.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение /без номер/ от 09.10.2019 г., постановено по нахд № 18556/2018 г. на СРС – НО, 109 състав и вместо него постановява друго, с което

ПОТВЪРЖДАВА НП № 22-005149/15.10.2018 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. с чл. 415, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция" в размер на 3 000 лева, за нарушение на чл. 415, ал. 1 от с.з.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” - С., на основание чл. 63, ал. 2 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 13144 по описа за 2019 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.